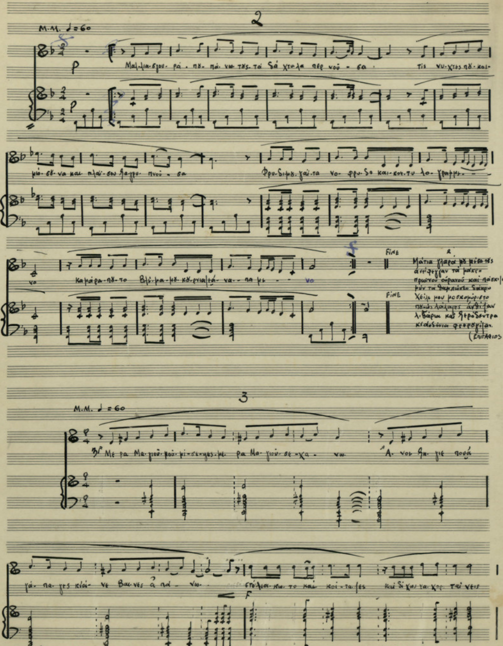2

Μάτια γλαρὰ πού μέσα τους
ἀντίφεγγαν τὰ μάκρη
πρωινοῦ οὐρανοῦ καὶ πάσκιζα
μὴν τὰ θαμπώσει δάκρυ
Χείλη μου μοσκομύριστο
πὼς λάλαγες ἀνθίζαν
λιβάδια καὶ ξερόδεντρα
κλαδόνια φορτώνιζαν.

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ III.)

-2-

Καὶ μὲ τὸ δάχτυλο ἁπλωτὸ μοῦδειχνες ἕνα-ἕνα
τὰ ὅσα γλυκά, τὰ ὅσα καλὰ κι' ἁγνὰ καὶ ροδισμένα
Καὶ μοῦδειχνες τὴ θάλασσα νὰ φέγγει πέρα λάδι
καὶ τὰ δεντρὰ καὶ τὰ βουνὰ στὸ γαλανὸ μαγνάδι

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ VI)

-3-

Καὶ μοῦ ἱστοροῦσες μὲ φωνὴ γλυκειὰ ζεστὴ κι' ἀντρίκια
τόσα ὅσα μήτε τοῦ γιαλοῦ δὲ φτάνουν τὰ χαλίκια
Καὶ μοῦλεγες, γιέ, πὼς ἀλ'όλα τὰ ὡραῖα θάναι δικά μας
καὶ τώρα ἔσβυστης κι' ἔσβυσε τὸ φέγγος κι' ἡ φωτιά μας.